

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1281/2020
27.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Драгане Маринковић, Татјане Миљуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Милан Мазих, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Ваљеву, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2334/2019 од 23.10.2019. године, у седници одржаној 27.01.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2334/2019 од 23.10.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2334/2019 од 23.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П 319/18 од 28.01.2019. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужена обавезе да му на име накнаде нематеријалне штете услед неоснованог лишења слободе, по предмету Вишег суда у Ваљеву К 14/15 за време проведено у притвору у трајању од 178 дана, почев од 24.03.2011. до 15.09.2011. године исплати износ од 1.602.000,00 динара са траженом каматом, као преурањен. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове поступка у износу од 16.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2334/2019 од 23.10.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда. Одбијен је и захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14), у конкретном случају нису испуњени. Разлози на којима су засноване

одлуке нижестепених судова и закључак о преурањености тужбеног захтева, одговарају и усклађени су са важећим тумачењем права у поступцима за остваривање права на накнаду штете и других права лица неосновано лишеног слободе (члан 583-595 ЗКП), тако да не постоји потреба за новим тумачењем права или разматрањем правних питања од општег интереса. Тужилац у ревизији није пружио доказ о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова, па није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе. Указивање у ревизији на идентичан случај другог лица у истом кривичном предмету није законски основ за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној ради уједначавања судске праксе.

На основу члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да изјављена ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 02.03.2018. године, са тужбеним захтевом за накнаду штете због неоснованог лишења слободе у износу од 1.602.000,00 динара.

Како се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору у коме вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић